

## Arrest

nr. 321 077 van 31 januari 2025  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS  
Eugène Plaskysquare 92-94/2  
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 29 januari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing van 14 november 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 januari 2025.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, komt op 11 oktober 2024 België binnen en dient een verzoek om internationale bescherming in op 17 oktober 2024.

Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker op 17 september 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië en op 30 september 2024 in Slovenië.

Op 21 oktober 2024 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

Op 23 oktober 2024 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan zowel de Kroatische als de Sloveense overheden op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-Verordening.

De Sloveense overheden weigeren dit verzoek.

Op 6 november 2024 stemmen de Kroatische overheden in tot terugname van verzoeker op grond van artikel 20.5 van de Dublin III-Verordening, om het onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat verder te zetten.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 14 november 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>). Dit is de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker wordt uitgenodigd op 26 november 2024 om kennis te nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker laat op 29 november 2024 weten dat hij deze afspraak vergeten is. Verzoeker wordt opnieuw uitgenodigd voor 2 januari 2025. Verzoeker laat weten dat hij die dag ziek is. Verzoeker wordt opnieuw uitgenodigd voor 21 januari 2025. Op 21 januari 2025 wordt de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht en ze is gemotiveerd als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**  
*In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):*

*naam: I.*

*voornaam: J. N.*

*geboortedatum: (...)1990*

*geboorteplaats: Ngagara*

*nationaliteit: Burundi*

*die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20 §5 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.*

*De heer I. J. N, verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Burundese nationaliteit te hebben, bood zich op 17.10.2024 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel hun verzoek in op 17.10.2024. Betrokkene verklaarde dat hij nergens eerder een verzoek indiende maar vingerafdrukken gaf in Kroatië.*

*Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Kroatië op 17.09.2024 en in Slovenië op 30.09.2024.*

*Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 21.10.2024. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene stelde dat hij een zus heeft die in Frankrijk verblijft als student, I. D. Verder stelde betrokkene dat hij een tante langs moederszijde heeft die in België verblijft en hier erkend zou zijn en bij wie betrokkene tijdelijk kan verblijven, N. C. Betrokkene kon tijdens het persoonlijk onderhoud een kopie van zijn paspoort voorleggen met nummer (...), geldig van 27.08.2019 tot 27.08.2029. Hij verklaarde dat hij zijn originele paspoort onderweg verloor toen hij Servië verliet.*

*Betrokkene verklaarde dat hij Burundi op 05.09.2022 heeft verlaten omwille van politieke en etnische redenen. Hij reisde per vliegtuig via Ethiopië en Turkije naar Servië waar hij bijna 2 jaar verbleef tot augustus 2024. Hij verliet het land per auto en per boot en reisde via Bosnië (2 dagen) naar Kroatië. Betrokkene verklaarde dat hij bij een politiecontrole in Kroatië zijn vingerafdrukken moest geven maar er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Hij verliet het land en reisde per bus en te voet naar Slovenië. Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in Slovenië maar het antwoord op zijn verzoek niet afwachtte. Hij reisde per trein verder via Italië (1 week), Zwitserland (transit) en Frankrijk (transit) naar België.*

*Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat België zijn eerste keuze was omdat hij zijn studies in het Belgische onderwijssysteem deed dat in Burundi nog steeds gebruikt wordt. Hij stelde meer geïnteresseerd te zijn in de Belgische geschiedenis en cultuur.*

Betrokkene stelde dat hij vrienden en kennissen heeft die hem hier kunnen helpen studeren en hij reeds frans spreekt. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er niemand kent en de taal moeilijk vindt. Betrokkene stelde dat de behandeling in Kroatië brutaal was en er tegen hem geroepen werd waardoor hij veel angst had. Hij uitte ook verzet tegen een overdracht aan Slovenië omdat het geen inspirerend land is en de taal er moeilijk is. Hij stelde verder dat hij niemand kent in Slovenië en er geen steun heeft.

Op 23.10.2024 verstuurdde wij een terugnameverzoek naar de Kroatische en de Sloveense instanties. Op 05.11.2024 ontvingen we een weigering van de Sloveense autoriteiten. De Kroatische autoriteiten stemden op 06.11.2024 in met ons verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Kroatische instanties stemden op 06.11.2024 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale

bescherming indien zij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pagina’s 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (‘Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations’, pagina 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (‘Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply’, pagina 24). Gevallen van terugdrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (‘Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the

green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië ([https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264\\_EN.html#\\_section2](https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2) ; [https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs\\_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE](https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE))

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en terugdrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Aan het akkoord dd. 06.11.2024 is een bericht van de Kroatische instanties toegevoegd. Daarin geven ze uitdrukkelijke garanties betreffende toegang tot de procedure en opvang. "The Ministry of Interior of the Republic of Croatia guarantees that examination of the application of international protection of the said person will take place in accordance with national legislation and obligations under EU and international laws."

Betrokkene verklaarde dat België zijn eerste keuze was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat hij zijn studies in het Belgische onderwijssysteem deed dat in Burundi nog steeds gebruikt wordt. Hij stelde meer geïnteresseerd te zijn in de Belgische geschiedenis en cultuur. Betrokkene stelde dat hij vrienden en kennissen heeft die hem hier kunnen helpen studeren en hij reeds Frans spreekt. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij de taal er moeilijk vindt, hij gaf aan dat hij al Frans spreekt en dat dit deel was van zijn reden om voor een aanvraag in België te kiezen. We benadrukken dat taal geen criterium is op basis waarvan de verantwoordelijkheid van een lidstaat wordt bepaald. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betrokkene verklaarde dat de behandeling in Kroatië, nogal brutaal was, er werd veel tegen hem geroepen waardoor hij erg bang was. We benadrukken dat betrokkene de omstandigheden van het incident niet verder duidde en geen bewijzen hiervoor aanbracht. We beschikken dus enkel over de mondelinge verklaringen van betrokkene. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betrokkene verklaarde dat hij in Kroatië zijn vingerafdrukken moest geven maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke

persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende de verklaring dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2023 update", laatste update op 10.07.2024, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).

Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", pagina 53). Er wordt vermeld dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen. (AIDA p. 57)

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat, hoewel er in 2023 een record aantal aanvragen om internationale bescherming werden gedaan in Kroatië, er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (AIDA p. 91-93).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2023 een probleem binnen het Kroatische asielsysteem maar werd in de eerste helft van het jaar in mindere mate gerapporteerd dan de voorgaande jaren (AIDA p.27). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te vrijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene wordt het gebruikte geweld niet concreet geduid en werden er geen concrete bewijzen aangebracht. We willen er in dit verband herhalen dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties. (toegevoegd aan het administratief dossier) Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de

*mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.*

*Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. (AIDA p. 100) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.*

*Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.*

*We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.*

*We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatische niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.*

*Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.*

*De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.*

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten (4).”*

Op 14 november 2024 wordt eveneens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen, aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 januari 2025.

## 2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

### 2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Verzoeker voert drie middelen aan. In een eerste middel voert hij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5, §4 en 62, §2 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht. Verzoeker voert tevens een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

*“In de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster, maar dat dit toekomt aan Kroatië.*

*Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “Wanneer de verzoekster om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden”.*

*Derhalve voorziet artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet dat de verzoeker om internationale bescherming gelast wordt om zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Dit vormt de algemene regel.*

*Slechts bij uitzondering kan de verwerende partij oordelen dat er geen termijn wordt toegekend om zich bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden en de verzoeker om internationale bescherming zonder verwijl naar de grens kan worden teruggeleid.*

*Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden”.*

*Als wettelijke voorwaarde is gesteld dat de minister of zijn gemachtigde dit voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht.*

*In casu zoekt verzoekende partij vergeefs in de bestreden beslissing waar gesteld wordt tegen welke datum verzoekster zich zou moeten aanmelden bij de Kroatische overheden, noch waarom aan verzoeker geen termijn zou moeten worden gegeven om zich bij de bevoegde overheden van Kroatië aan te melden, aangezien in de bestreden beslissing slechts wordt vermeld: “Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten”.*

*Dat enkel gesteld wordt dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen op voorhand van de overdracht in kennis gesteld zullen worden, wat echter geen pertinente motivering is. (of 10 dagen ingeval van bijzondere noden).*

*Dat het duidelijk een standaardformule is.*

*De algemene regel van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet werd niet toegepast door verweerder in de bestreden beslissing. Verweerder beroept zich in de bestreden beslissing derhalve op de uitzondering, zoals voorzien in artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet.*

*Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet voorziet evenwel dat de verzoeker om internationale bescherming slechts naar de grens kan worden teruggeleid “wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.*

*Een beslissing tot terugleiding naar de grens vormt een uitzondering en kan slechts worden opgelegd indien “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.*

*Dit maakt een wettelijke voorwaarde uit.*

*In de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met deze wettelijke voorwaarde. Deze wettelijke voorwaarde wordt nergens vermeld. In de bestreden beslissing wordt slechts gesteld dat “Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten ” (stuk 1, pagina 5), zonder meer. Verweerder hanteert de terugleiding naar de grens kennelijk als de algemene regel, terwijl dit een uitzondering vormt en vereist dat “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.*

*Aan de wettelijke vereisten van artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet werd hierom niet voldaan.*

*Bovendien kan de gemachtigde niet stellen dat er afdoende redenen zouden bestaan om verzoeker geen termijn toe te kennen om zich naar de, door verweerder bepaalde, bevoegde lidstaat te begeven.*

*Dat verzoeker zich heeft verzet tegen een overdracht naar Kroatië, onder meer omdat hij gedwongen werd om in Kroatië zijn vingerafdrukken te laten nemen en omwille van de slechte behandeling die hij daar onderging, kan geen reden zijn om verzoeker de gelegenheid te ontnemen om kennis te nemen van de beslissing van verweerder en vervolgens, binnen de toegekende termijn, zich te begeven naar de aangeduide lidstaat. Dat in casu impliciet geen termijn toegekend wordt.*



Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet wordt hierom geschonden, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij merkt nog op dat de bestreden beslissing op dit punt minstens geen afdoende motivering bevat.

Nergens komt in de bestreden beslissing ter sprake waarom “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht” dat verzoekster geen termijn verkrijgt om zich bij de bevoegde overheid van Litouwen aan te melden en waarom “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht” dat verzoekster zou worden teruggeleid naar de grens.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 51/5, §4 Vreemdelingenwet.

Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing en dit zou blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”, RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later proceduristuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennen van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoekster immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen - overigens beperkt tot maximaal 10 dagen bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid - is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de

*Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen. In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.*

*Overwegende dat in dat verband opgemerkt moet worden dat eveneens het hoorrecht van verzoekende partij geschonden werd.*

*Dat verzoekende partij immers enkel gehoord werd bij het indienen van haar verzoek tot internationale bescherming, in casu op 17/10/2024.*

*Dat niet de minste verificatie gedaan werd naar de situatie van verzoekende partij met name op medisch vlak.*

*Dat verzoeker nochtans medische problemen heeft.*

*Dat een verzoek tot behandeling ingediend werd.*

*Dat verzoeker intussen ook medisch behandeld wordt in België.*

*Dat verzoeker een medisch dossier bijbrengt waaruit eveneens blijkt dat hij medicatie dient te krijgen – cfr. voorschrift van 15/11/2024.*

*Dat deze elementen dateren van na het horen van verzoeker.*

*Dat het feit dat verzoeker niet gehoord werd alvorens de bestreden beslissing te nemen dan ook een schending van zijn hoorrecht uitmaakt.*

*Dat dit des te meer het geval is nu verweerder vervolgens nog maanden wacht met het betekenen van de bestreden beslissing.*

*Dat de verwerende partij er onterecht van uit gaat dat verzoekende partij geen medische problemen zou kennen.*

*Dat verwerende partij zich echter enkel en alleen baseert op haar eigen “mening” en het ontbreken van stukken in hoofde van verzoekende partij, terwijl zij de verzoekende partij niet opnieuw ondervroeg en ook niet uitnodigde stukken bij te brengen.*

*Dat anderzijds verwerende partij beschikt over arts-adviseurs, waarvan zij een medisch gefundeerd verslag kan vragen mbt de medische toestand van verzoeker.*

*Dat dit verwacht kan worden van een normaal zorgvuldige overheid.*

*Dat door dit niet te doen, voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing, de zorgvuldigheidsplicht geschonden wordt.*

*Dat hetzelfde kan gezegd worden van de noodzaak van psychologische hulp.*

*Dat verzoeker immers zeer onder de indruk was, en bang was van de wijze waarop hij in Kroatië behandeld werd.*

*Dat zij in Kroatië verstoken riskeert te blijven van medische en psychologische hulp.*

*Dat zij dan ook in een mensonterende situatie riskeert terecht te komen.*

*Dat evenmin enige vraag bijkomende vraag gesteld werd naar evolutie in de familiale en privé-situatie van verzoeker.*

*Dat dit gelet op de fragiliteit van verzoekende partij zij wel degelijk een bijzondere band van afhankelijkheid aantoonde met haar tante en derhalve een risico op schending van artikel 8 EVRM meer bepaald het eigen privé-leven van verzoeker.*

*Dat verzoeker desbetreffend eveneens stukken bijbrengt.*

*Dat desbetreffend minstens onzorgvuldig handelen, een schending van het hoorrecht vastgesteld dient te worden.*

*Dat nochtans alvorens tot een verwijderingsmaatregel over te gaan het aan de verwerende partij behoort de zorgvuldigheidsplicht te respecteren, verzoeker te horen en de bestreden beslissing te motiveren rekening houdend met de actuele situatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, waarbij rekening gehouden dient te worden met de individuele omstandigheden.*

*Dat verwerende partij dit niet deed. Dat deze schending van het hoorrecht en van de zorgvuldigheidsplicht dan ook de annulatie van de bestreden beslissing rechtvaardigt, en in afwachting daarvan, de schorsing (bij UDN).*

*Verzoekster werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een beroep te bestrijden.*

*Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.”*

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 1, 2 en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van Vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 9, 14 en 23.4 van de Verordening 603/2013/EU van

het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (hierna: de Eurodac-Verordening), van de artikelen 3, 17 en 20.5 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheid- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

*"De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens haar eerste verhoor bij de verwerende partij dat zij nooit de intentie had tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Kroatië. Zij diende in Kroatië haar vingerafdrukken te geven onder dwang.*

*De verzoekende partij heeft aangegeven dat zij deze vrije wil niet heeft geuit. De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens haar verhoor bij de verwerende partij dat zij nooit de intentie had tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Kroatië. Zij werd gedwongen om zijn vingerafdrukken te laten nemen.*

*De verzoekende partij heeft derhalve aangegeven dat er sprake is van dwang, waardoor de veronderstelde wil tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming is aangetast door een wilsgebrek.*

*Een wilsgebrek doet zich voor als de werkelijke wil aangetast wordt door een verkeerde voorstelling van zaken of onder druk van een externe factor, zoals dit in casu het geval was. Door het bestaan van een wilsgebrek, kan er geen sprake zijn van een werkelijk verzoek tot internationale bescherming.*

*Conform artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 is de lidstaat van oorsprong verantwoordelijk voor de juistheid en rechtmatigheid van de ingebrachte gegevens in de Eurodac-databank. De gemachtigde kan derhalve verwijzen naar de Kroatische autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de inbreng van de gegevens in de Eurodac-databank, maar dit ontslaat de gemachtigde er niet van om, indien men beschikt over aanwijzingen dat de in het centraal systeem opgeslagen gegevens feitelijk onjuist zijn (zoals het gegeven dat er sprake is van dwang bij de betrokkene bij de registratie van een verzoek tot internationale bescherming), de lidstaat van oorsprong hiervan zo spoedig mogelijk in kennis te stellen. De lidstaat van oorsprong heeft immers de bevoegd om de gegevens die aan het centraal systeem werden toegezonden, te wijzigen door rechtzetting, aanvulling of verwijdering.*

*In casu heeft de gemachtigde, ondanks het bestaan van deze aanwijzingen (zoals hierboven vermeld), de lidstaat van oorsprong hiervan niet in kennis gesteld. Meer nog, deze mogelijkheid werd zelfs niet onderzocht door de gemachtigde.*

*De gemachtigde hanteert het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek daarentegen als een onwrikbaar gegeven, in strijd met artikel 23.4 van de Verordening 603/2013. Minstens wordt door de gemachtigde dan ook niet onderzocht, ondanks het zorgvuldigheidsbeginsel, of er toepassing moest worden gemaakt van deze bepaling om de juistheid van de verzamelde gegevens in de Eurodacdatabank na te gaan. De Eurodac-databank geeft immers op geen enkele manier een inzicht in de manier waarop de gegevens werden ingegeven door de Kroatische autoriteiten (en dus onder welke omstandigheden verzoekster een verzoek tot internationale bescherming zou hebben ingediend).*

*De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang gelezen met artikel 23.4 van de Verordening 603/2013.*

*Verzoeker wil ook aanvoeren dat de gemachtigde niet kan volstaan met de loutere verwijzing naar het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, gelet op artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 en de aanwijzingen die voorhanden waren om in casu toepassing te maken van dit artikel. Minstens diende de gemachtigde te onderzoeken of de voorliggende aanwijzingen de toepassing van artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 zouden verantwoorden.*

*In dat verband is het vanzelfsprekend niet zo dat omdat de lidstaten verplicht zouden zijn om vingerafdrukken te nemen, dat daaruit een verzoek tot internationale bescherming kan afgeleid worden.*

*Dat integendeel, de vingerafdrukken genomen worden op basis van de verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/6/2013, die de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (art.9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van 14 jaar of ouder, die komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden. (art.14).*

*Dat volgens de verordening het nemen van vingerafdrukken en derhalve het terugvinden van vingerafdrukken in de database, om twee redenen kan gebeuren, hetzij omdat de betrokkene een verzoek*

streckende tot internationale bescherming indiende (art.9) hetzij omdat de betrokkene de landsgrens illegaal overschrijdt en niet teruggezonden wordt. (art.14).

Dat derhalve het onzorgvuldig is dat de verwerende partij uit het terugvinden van de vingerafdrukken in de database afleidt dat verzoekster een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Kroatië.

Dat het dan ook totaal onzorgvuldig is, minstens onvoldoende gemotiveerd is, om uit het loutere bestaan van vingerafdrukken een bewijs af te leiden van een verzoek tot internationale bescherming.

Dat verzoeker er opnieuw aan wil herinneren dat de bestreden beslissing – gelet op de toepassing door de Kroatische autoriteiten van artikel 20.5 van de DublinIII-verordening– er wel degelijk rekening mee houdt/ zou moeten houden dat deze zich alsnog niet bevoegd zullen/ minstens riskeren te verklaren.

Dat wat betreft de behandeling van haar VIB in Kroatie verzoekende partij echter vreest, nu zij geen werkelijke toegang had tot de asielpprocedure, dat wel eens een negatieve beslissing zou kunnen zijn tussengekomen. Dat dit zelfs meer dan waarschijnlijk is.

Dat zij dan ook wel degelijk een risico op refolement riskeert, en in casu teruggedreven te worden naar BURUNDI, een land waar zij tegenover vreest.

Dat dit gevaar helemaal niet denkbeeldig is blijkt uit het AIDA-verslag update 2024 0 <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/overview-main-changes-previous-report-update/> Asylum procedure

- Access to the territory: Reports of push backs and violent police practices at the border were documented in 2023. According to the Danish Refugee Council (DRC), 3,323 persons were pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2023. Out of the total number of pushbacks, 825 persons reported being denied access to asylum system. According to DRC, the number of persons reporting pushbacks does not necessarily represent the number of unique individuals, as the same individual(s) may experience repeated pushbacks to BiH.[1] UNHCR data further indicates that 89 persons were pushed back from Croatia to Serbia.[2]

- Relevant case law on access to the territory: Concerning the case of H. and Others v. Croatia,[3] in July 2023, Human Rights House Zagreb and the Centre for Peace Studies, civil society organizations registered in Croatia, made a submission to respond to the Government's Action Plan of 21 June 2023. Submission aims to inform the Committee of Ministers that the proposed measures are not sufficient for the appropriate implementation of the judgement. Organizations argued that individual measures have been ineffective and insufficient while the general measures proposed by the Government do not bring any real and systemic changes necessary for the full implementation of the European court's judgement.[4]

- Key statistics on the asylum procedure: The number of applicants for international protection increased significantly throughout 2023, going from 12,872 in 2022 to 68,114 people making an application for international protection in 2023. Out of the total number most applications were made at border police stations (35,992). The rest were made at police stations (31,426), the Reception Centre for Foreigners in Jezevo (106), Transit Reception Centre in Tovarnik (61) and

Trilj (19) airport and maritime police stations (464), police administrations (35), the Ministry of Interior (10) and in the Reception Centre for Applicants for International Protection (1). However, out of this number, only 1,783 applications for international protection were lodged in 2023 (1,685 new applications and 98 subsequent). The recognition rate remained low, as only 52 persons were granted international protection in the course of 2023, while only 11 requests were dismissed as inadmissible, and only 112 were rejected on the merits in the first instance procedure.[5] However, Croatia is still perceived as transit country. According to the Ombudsperson in the course of 2023, 6,396 procedures for international protection were suspended regardless of the year on which applications were submitted.[6] The government reported (for the first 10 months of 2023) that Croatia mainly remained a transit country for asylum seekers, as 97% of persons who only made an application or reached the stage of lodging left or aimed at leaving the Croatia to reach other EU Member States. At the same time, 47% of persons who made an international protection application never reported to the reception centres for asylum applicants in Zagreb or Kutina.[7] According to the Ombudsperson, a large number of suspensions of the procedure – mostly related to cases of applicants abandoning reception centres -, both in relation to 2023 and to 2022 is still pending.[8]

Dat de problematiek van de werkelijke toegang tot de asielpprocedure voor verzoeker dan ook meer dan ernstig is.

Dat de bestreden beslissing bovendien geen rekening houdt met het feit dat verzoeker meer dan waarschijnlijk zelfs geen recht op opvang zal hebben, niet alleen wegens de tekortkomingen in het Kroatische systeem zelf ( cfr. infra) maar ook omdat zijn VIB minstens als een volgend verzoek riskeert behandeld te worden, wat beperkingen met zich meebrengt voor wat betreft het recht op opvang.

<https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/reception-conditions/access-and-forms-receptionconditions/criteria-and-restrictions-access-reception-conditions/>

According to the LITP, all applicants do not have the same access to reception conditions, so for example material conditions may be restricted during the subsequent application procedure.

According to the LITP, applicants are entitled to accommodation at the Reception Centres for Applicants for International Protection, but if they want, they are allowed to stay at any address in Croatia, subject to prior approval by the Ministry of Interior, at their own cost.[1] According to the Ordinances on the

*Realisation of Material Reception Conditions, they are entitled to accommodation in the Reception Centre from the moment they express the intention to lodge an application for international protection.[2]*

*The rules of stay in the Reception Centre for Applicants for International Protection are determined by the House Rules. The applicant may stay outside the Reception Center for longer than 24 hours with the prior approval of the Reception Centre. If, based on an individual assessment the approval is denied, the Reception Center shall issue a decision. A lawsuit against the decision can be submitted to the administrative court within eight days from the date of delivery of the decision.[3]*

*During the examination of the Dublin procedure, applicants are entitled to a place in the Reception Centres, as well as to all other material rights as prescribed by the LITP.*

*According to the Ordinance on the Realisation of Material Reception Conditions, applicants are entitled to financial support from the day when they were accommodated in the Reception Centre,[4] either if they do not have possession of great value or if they do not have secured funds for personal use on a monthly basis amounting to more than 20% of minimum amount for social welfare support.[5]*

*The applicant is entitled to financial support if she/he has stayed in the Reception Centre Centres for Applicants for International Protection for at least 25 continuous days in the month for which the financial support is paid.[6] The only exception from this rule in relation to continuous accommodation is the situation when the person has been admitted in the hospital for treatment or if he or she has requested to be absent from the Centre and that the request has been approved.[7]*

*In practice, the assessment of whether or not someone possesses sufficient financial means is determined based on the statement of the applicant about his or her financial status which is taken when he or she lodges application for international protection.[8] The Reception centre where the applicant is accommodated confirms to the applicant their right to financial assistance and issues a certificate on the right to financial assistance.[9]*

*It is not prescribed in legislation that material reception conditions are tied to the issuance of a document by the relevant authorities. However, according to the Ordinance on the Realisation of Material Reception Conditions, an applicant who is accommodated in the Reception Centre will be issued an accommodation certificate that contains information, amongst other, on the date of expression of intention to apply for international protection as well as the date from which the person is*

*accommodated in the Reception Centre.[10] In addition, applicants will be given an card of an applicant for international protection (applicant's card) which shall be issued within issued days from the day of lodging the application and it shall serve as a residence permit in the Republic of Croatia. The applicant's card is not proof of identity.[11]*

*Applicants who are detained in the Reception Centre for Foreigners are not allowed financial support. The Ordinance on the Realisation of Material Reception Conditions prescribes that only those applicants who have not secured adequate standard of living have a right to material reception conditions,[12] and accommodation in the Reception Centre for Foreigners should be considered as an adequate standard of living.[13] If the applicant, following her/his own request, does not stay in the Reception Centre for Applicants for International Protection or in an accommodation provided by the Ministry of Interior and is accommodated with a private person, she/he is considered to have an adequate standard of living.[14]*

*Que la partie adverse n'a pas non plus tenu compte du fait que lors d'une procédure subséquente les garanties tant au niveau de la réception qu'au niveau de la recevabilité de la procédure sont moindres.*  
<https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/asylum-procedure/subsequent-applications/>

*When the foreigner lodges a subsequent application, the authority competent to examine the application is the Department for international protection procedure of the Ministry of Interior, the same authority as in the regular procedure. The Department for international protection procedure examines the elements presented in the subsequent application in conjunction with the elements provided in the previous application and/or lawsuit.*

*The LITP provides a specific procedure for subsequent applications. A subsequent application for international protection is defined as the intention to apply for international protection expressed after an enforceable decision has been taken on the previous application, i.e., the previous application was rejected because the conditions were not met for asylum or subsidiary protection; or conditions were met for exclusion; or the application was rejected as manifestly unfounded as the applicant did not meet the conditions for asylum or subsidiary protection or the procedure was discontinued because the applicant withdrew the application.[1]*

*Gelet op het feit dat de Kroatische autoriteiten de overname van verzoeker aanvaarden op grond van art.20.5 – zijnde na een intrekking en de intrekking aanleiding geeft tot het behandelen van huidig verzoek niet als een verderzetting van een eerder verzoek maar wel als een volgend verzoek, dit aan verzoeker bijkomende voorwaarden van ontvankelijkheid oplegt :*

*If a person decides to submit a subsequent application,[2] an explanation of the subsequent application should be submitted to the Reception Centre for Applicants of International Protection directly in writing or orally if the person is illiterate. The Ministry of Interior must decide on the subsequent application no later than within 15 days from the day of receiving it. This subsequent application must be comprehensible and contain the relevant facts and evidence that arose after the enforceability of the decision or that the applicant, for justified reasons, did not present during the previous procedure and which relate to establishing the*

conditions for granting international protection. The admissibility of the subsequent application should be assessed on the basis of the facts and evidence it contains, and in connection with the facts and evidence already used in the previous procedure. If it is established that the subsequent application is admissible, a decision shall be issued once again on the substance of the application, and the previous decision revoked. The subsequent application should be dismissed if it is established that it is inadmissible. A subsequent application made by a foreigner under Dublin transfer shall be considered in the responsible member state of the European Economic Area, but a subsequent application lodged in the Republic of Croatia shall be dismissed as inadmissible.

In practice under the LITP, the interview for lodging the subsequent application can be omitted when the admissibility of a subsequent application is being assessed.[3]

Dat het dus zelfs niet zeker is dat verzoeker gehoord zal worden !

Under the LITP,[4] if the applicant lodges a subsequent application with the intention of postponing or preventing the enforcement of the decision on expulsion from the Republic of Croatia, he or she shall have the right of residence until the enforceability of the decision on the subsequent application. , The LITP prescribes that the Ministry shall issue a decision to dismiss a subsequent application if it assesses that it is inadmissible,[5] and that, in such cases, lawsuit to the Administrative Court does not have automatic suspensive effect,[6] (which means that the decision of the Ministry is final).[7] Said provision means that the right to residence is applicable only during the first instance procedure. However, there is also a possibility for the lawsuit to contain a request for suspensive effect.[8] If the applicant presents the lawsuit which contains a request for suspensive effect, he or she shall have the right of residence until the delivery of the judgment on granting suspensive effect.[9]

However, applicants who lodge a new subsequent application after a decision has already been issued on a previous subsequent application do not have the right of residence in the Republic of Croatia. [10]

If the conditions for the accelerated procedure are met and the subsequent application is admissible, then the Ministry of Interior must issue its decision within a two-months period. The deadline for the lawsuit in that case is then eight days for the delivery of the first instance decision, however it does not have suspensive effect. Otherwise the 15-day time limit is applicable for the Ministry of Interior to decide on subsequent applications. As in the regular procedure, the Administrative Court is the competent authority for deciding upon a law suit. If the subsequent application is dismissed as inadmissible, the deadline is eight days from the delivery of the first instance decision and does not have suspensive effect.

In 2023, 98 persons lodged subsequent applications (Burundi-15, Russian Federation -14, Turkey-14, Iraq-13, Afghanistan-8, Syria-8, DR Congo-6, Iran-5, Cuba-3, Albania-2, Algeria-2, Eritrea1, Ethiopia-1, India-1, Nigeria-1, Palestine-1, Somalia-1, Tunisia-1).In 2023, 9 nine subsequent applications (Algeria-2, Burundi-3, Egypt-1, Guinea-1, Nigeria-1, Turkey-1) were dismissed as inadmissible.[11]

Dat daarbij opgemerkt moet worden dat het recht op rechtsbijstand en bijstand van een raadsman problematisch blijft in Kroatië.

<https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/asylum-procedure/procedures/admissibilityprocedure/>

#### Legal assistance

Regarding free legal assistance in "inadmissible" cases, the general provisions about the right and access to free legal assistance apply, meaning that free legal aid in terms of representation is not foreseen in the first instance procedure, but only in the preparation of a lawsuit to the Administrative Court, including representation before the Administrative Court,[7] if requested by the applicant (see section on Regular Procedure: Legal Assistance).

Dat zowel het risico op ^suh backs als het risico op refoulement wel degelijk blijven bestaan.

Dat uit het AIDA-rapport 2024 (update 18 juli 2024) blijkt dat de situatie geenszins verbeterde, wel integendeel: AIDA-HR\_2023-Update.pdf (asylumineurope.org) -AIDA-HR\_2023-Update.pdf (asylumineurope.org)

The Centre for Peace Studies (CPS) reported, that although CPS noted a continuation of push backs, they observed more legal, though not always humane police actions that led to an increase in the number of applicants for international protection. Notwithstanding, in the second half of 2023, CPS noticed an increase in the total number of pushbacks including those related to serious violence, theft and other violations of human rights. CPS also reported that problems with readmission procedures have been observed. Testimonies of persons expelled by readmission, as well as information from nongovernmental organizations operating in BiH, cause concern that readmission procedures are being applied contrary to legislation and with the intention of denying access to the asylum system.

Overwegende dat verzoekende partij zowel melding maakte van geweld als van diefstal waarvan hij het slachtoffer werd in Kroatië.

Dat volgens het AIDA-rapport van 2024 in 2023 zelfs doden vielen bij die praktijken in Kroatië:

The Border Violence Monitoring Network (BVMN) also reported about a significant increase in pushbacks and other types of violence along the Bosnian-Croatian border in the second half of 2023.<sup>58</sup> In 2023, the organization Borders: none,<sup>59</sup> conducted research on the respect of the rights of refugees and persons seeking international protection in terms of access to international protection after Croatia entered the Schengen area. The research was conducted as part of the project "Better system, better respect for human rights", with financial support from Iceland, Liechtenstein and Norway within the framework of EEA grants

through the Active Citizenship Fund. Based on the results of the research, recommendations were drawn up and sent to the competent institutions. Their recommendations for improvement of the system are as follows: ensure the provision of accurate and complete information when handing over the certificate of registration of applicants for international protection in the presence of interpreters/cultural mediators. The same should be applied when handing over return or expulsion decision; inform foreigners in the return procedure about their rights, especially regarding the right to free legal aid together with information on whom to contact in order to exercise that right; to protect minors when seeking international protection and/or when applying measures to ensure return of minors; and to strengthen the monitoring of the actions of police officers in order to prevent irregular treatment of migrants and protect their fundamental rights and dignity, especially taking into account that among migrants there are also unaccompanied minors and other vulnerable groups. Following repeated allegations in previous years, the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) organised an ad hoc visit to Croatia in August 2020. The report was published at the end of 2021, raising alarming concerns vis-à-vis police violence, notably in the context of pushback operations.<sup>60</sup> During the year 2023, reports of injured and dead migrants were also made. Overwegende dat integendeel vastgesteld moet worden dat deze problematiek nog steeds in het meest recente AIDA-verslag aangehouden wordt.

Dat het niet is omdat deze praktijk initieel gebaseerd is op een bron uit 2016 dat deze niet meer gangbaar zou zijn.

Dat het aan de verwerende partij toekomt een zorgvuldig feitenonderzoek te doen en na te gaan of enerzijds de Europese regelgeving – aan de basis van het GEAS -stelsel en aan het wederzijds vertrouwensbeginsel - wel degelijk gerespecteerd worden in Kroatië.

Dat zij dit desbetreffend niet in concreto naging.

Dat het niet voldoende is dat zij zich op een veronderstelling baseert dat dit geen gangbare praktijk meer zou zijn, terwijl het AIDA-verslag laatste versie er a contrario nog melding van maakt en NIET AANGEEFT dat aan deze praktijk een einde gesteld zou zijn.

Dat verzoeker dan ook meent dat uit het AIDA-verslag zelf blijkt, nu de Kroatische autoriteiten hun bevoegdheid niet expressis verbis aanvaard hebben, dat hij wel degelijk refolement riskeert.

Dat verzoekster dan ook wel degelijk een risico op schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maakt.

Dat verzoekster bovendien meent dat zij ook in Kroatië zelf riskeert blootgesteld te worden aan een onmenselijke behandeling, strijdig met artikel 3 EVRM.

Overwegende dat in casu met betrekking tot Kroatië uit algemene informatie blijkt dat het land er niet voor terugschrok om toegang tot de procedure te ontfangen.

Dat verzoekende partij dit aan de lijve diende te ondervinden.

Dat daarnaast uit internationale verslagen blijkt dat er systemische tekortkomingen zijn in Kroatië.

Dat verzoekster meent dat het onterecht is dat verwerende partij meent dat zij toegang zal hebben.

Dat verzoekster het tegendeel aan den lijve ondervond.

Dat Kroatië nog steeds als “transitland” geldt waar het gemiddelde verblijf een paar dagen is.

Overwegende dat verzoekende partij eveneens wil opmerken dat daar waar de Kroatische procedure is dat een VIB ingediend wordt en vervolgens vingerafdrukken genomen worden, in casu verzoekers vingerafdrukken gedwongen afgenomen werden en dan ook helemaal niet in het kader van een VIB :

Aidaverslag 2024 :

Police officers, immediately following the expression of intention, shall take the applicant's fingerprints and shall photograph the applicant, establish the applicant's identity and the manner of arrival in Croatia, the travel route from the country of origin to Croatia, and personal circumstances of importance for assessing the reception and procedural guarantees

Dat ook de TOEGANG TOT DE ASIELPROCEDURE IN KROATIE dan ook NIET GEWAARBORGD is.

Dat immers, steeds volgens het AIDA-verslag van 2024 verzoekende partij een registratienummer had moeten krijgen, alsook documenten die hem dienden toe te laten opvang te verkrijgen.

Dat verzoeker dit genoeg niet kende ...

Aidaverslag 2024 :

After having expressed the intention to seek international protection, the applicant is given a registration certificate (potvrda o registraciji) which contains the following details: authority issuing the certificate; date of issuance; name; date, place and country of birth; nationality; sex; place, address and time the person is required to report to the Reception Centre for Applicants for International Protection to lodge the application; signature of the official; and stamp

Dat bovendien indien de Kroatische wetgeving mbt de registratie van de verzoekers tot internationale bescherming een preliminair onderzoek beveelt, in de praktijk niet blijkt dat dit effectief uitgevoerd wordt.

Dat verzoeker alvast er niets van gemerkt heeft.

Dat nochtans verzoeker in theorie, gelet op de gewijzigde wetgeving in 2023 recht zou moeten gehad hebben op :

In addition, amendments to the LITP in 2023 introduced a new obligation for applicants, who have to undergo verification and identification of their identity and the country or region of origin, including language and dialect analysis with the possibility of using software technologies, with full respect for the principles of human dignity.<sup>118</sup> If it is not possible to determine the identity and country of origin, the applicant shall undergo an

examination, which may include a search of objects and data carriers such as computers and other electronic and mobile devices that the applicant carries, for the purpose of establishing their identity and country of origin. That examination shall be carried out by a person of the same sex with full respect for the principles of human dignity and physical and psychological integrity. The examination shall be carried out with the written consent of the applicant with full respect for the protection of personal data, and in case of denial of consent, it shall be considered that the applicant is not cooperating with the Ministry of Interior.<sup>119</sup> However, at the moment, no information is available as to when this verification and identification of the identity and the country or region of origin - including language and dialect analysis or possible further examination - is realized i.e. whether it is realized in the phase of registration or lodging the application or later during the procedure. It then remains to be seen how this will be implemented in practice and how it will reflect on the procedure.

Overwegende dat het feit dat deze procedures niet gevolgd werden door de Kroatische autoriteiten wel degelijk dramatische gevolgen heeft voor verzoekende partij en diens mogelijkheden tot het werkelijk zien onderzoeken van zijn VIB door de Kroatische autoriteiten.

Dat de update van het AIDA-verslag immers stelt dat :

*If, after having expressed the intention to apply for international protection, a foreigner does not report to the Reception Centre for Applicants for International Protection without a justified reason, the Ministry of Interior will ex officio discontinue the procedure, according to LITP it shall be deemed that the applicant has withdrawn the application if he or she does not appear at the Reception Centre or avoids lodging an application and fails to justify this within two days of the time limit set for appearing at the Reception Centre, or for lodging an application.*<sup>123</sup>

Dat nu verzoekende partij formeel geen VIB indiende, geen registratienummer kreeg en a fortiori geen toegang tot opvang, als er al sprake zou geweest zijn van een VIB, dit beëindigd werd.

Dat de Kroatische autoriteiten zelf spreken van de "intrekking" die verzoeker zou gedaan hebben van zijn VIB, wat een aanfluiting is van elke realiteit.

Dat het feit dat de facto de Kroatische autoriteiten aldus vermijden enig onderzoek te (moeten) doen blijkt uit de cijfers van het AIDA-rapport betreffende de effectief onderzochte aanvragen tegenover de ingediende aanvragen :

*In 2023, out of 68,114 expressed intentions for international protection, only 1783 applications for international protection were submitted (1685 new applications and 98 subsequent). The top 5 countries of origin were: Russian Federation (636 new and 14 subsequent applications), Afghanistan (189 new and 8 subsequent applications), Turkey (178 new and 14 subsequent applications), Syria (154 new and 8 subsequent applications) and Burundi (91 new and 15 subsequent applications).*<sup>125</sup>

Dat de vraag rijst hoeveel van deze "volgende VIB" de facto volgden op Dublin-overdrachten naar Kroatie... en hoeveel er dan werkelijk behandeld werden.

Dat immers volgens het AIDA-verslag 2024 rekening gehouden moet worden met :

*According to the Ministry of Interior, 5 in 2023, Croatia received the following incoming Dublin requests according to the categories: 30,716 request for re-acceptance (take back) and 2,496 requests for acceptance of responsibility (take charge). The Ministry of Interior highlighted that due to damage to the database and administrative burden, not all data has been updated and that deviations from the presented figures are possible*

*The majority of incoming take charge requests came from Germany (1,050), France (575), Switzerland (249), Belgium (238), Slovenia (126), Italy (114), Austria (59) and the Netherlands (31). According to the criterion of responsibility, the majority of incoming take charge requests were based on article 13 (2,348) of Regulation 604/2013 and the rest were based on Article 11 (46), Article 12 (28), Article 17 paragraph 2 (18), article 10 (8), Article 8 (2) and Article 16(1). The majority of incoming take back requests came from Germany (14,277), France (6,282), Slovenia (3,279), Switzerland (2,413), Belgium (1,322), Austria (1,237), Italy (919), Netherlands (525) and Denmark (112). According to the criterion of responsibility, the majority of incoming take back requests were based on Article 18 paragraph 1b (30,506).*

Dat de realiteit is – steeds volgens AIDA 2024 dat :

*After the application has been lodged, the applicant receives an international protection applicant card (iskaznica tražitelja). The card shall be issued within three days from the lodging of the application and confirms the right of residence in the Republic of Croatia until the completion of the procedure. An applicant's card does not constitute proof of identity.<sup>128</sup> The card is not issued if the person applies at the border.<sup>129</sup> However, Croatia is still a transit country as it is estimated that the majority of applicants for international protection leave the country very soon after expressing their intention to apply for international protection. The Government reported (for the first 10 months of 2023) that Croatia is still a transit country as 97% of persons who expressed their intention to apply for international protection or even submitted an application for international protection have left/are trying to leave Croatia using irregular paths and want to go to Western Europe.*

In casu heeft verzoeker geen International Protection Card ontvangen.

Hij werd integendeel aangemoedigd Kroatië te verlaten... een praktijk die ook bevestigd wordt in het AIDA-verslag van 2024.



Overwegende dat indien verzoeker terug overgedragen wordt aan Kroatie, volgens de eigen Kroatische wetgeving verzoeker minstens geconfronteerd zal worden met een eerste VIB dat al afgesloten werd.

Dat hij niet over documenten beschikt die hem toelaten opvang te verkrijgen.

Dat na overdracht hij een volgend verzoek zal moeten indienen.

AIDA verslag 2024 :

*The situation of Dublin returnees Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the procedure for granting international protection in Croatia. However, those who had left Croatia before the end of procedure and therefore had their case suspended, have to re-apply for international procedure (if they wish) once they return to the country, and thereby re-enter their initial procedure, in line with Article 18(2) of the Dublin III Regulation. On the other hand, persons whose application was explicitly withdrawn or rejected before leaving Croatia are considered subsequent applicants upon return, contrary to the requirements of the Regulation.<sup>2</sup>*

*For persons whose applications would be considered as subsequent applications, the admissibility of the subsequent application must be assessed based on the facts and evidence it contains, and in connection with the facts and evidence already used in the previous procedure. The LITP states that a subsequent application by a foreigner under a transfer shall be considered in the responsible member state of the European Economic Area, but a subsequent application lodged in the Republic of Croatia shall be dismissed as inadmissible.*

Dat desbetreffend de rechten van de verzoekers nog minder zijn dan bij een eerste VIB.

Dat hij immers in dat geval zelfs niet gehoord zal moeten worden. (cfr ook supra)

Dat zelfs indien het VIB als een eerste VIB zou behandeld worden, er een verhoor plaatsvindt, met in principe een tolk.

Echter steeds volgens het AIDA-verslag 2024 zijn er geen professionele tolken :

*Up to now, interpreters were not professionally trained and interpretation is not done by accredited interpreters in the majority of cases. Many of them are native speakers, however some of them are not fluent in the Croatian language. Usually, persons who simply possess the requested language skills are contracted by the Ministry of Interior. Nevertheless, there is a lack of interpreters, especially for some specific languages. In 2023, it was observed that challenges occurred regarding translation in the procedure for international protection for applicants from Burundi as their interviews were conducted in the presence of an interpreter for the French language, instead of an interpreter for their mother tongue – Kirundi or Swahili. For many applicants with only a basic knowledge of the French language, this represented a challenge, as applicants expressed their fear that they would not be able to fully explain their reasons for seeking international protection.*

Dat indien een verzoek in eerste aanleg geweigerd wordt, beroep kan aangetekend worden.

Dat voor héél 2023 er 42 !! beroepen geregistreerd werden, terwijl er 17 zaken behandeld werden voor het Hoge Administratieve Hof....

Dat de verwerende partij dient toe te geven dat er op het vlak van rechtsbijstand één en ander fout loopt.

Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 45). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Dat ook verder in de procedure deze bijstand zeer beperkt is.

*In 2023, according to information provided by attorney at law, there were no problems with payments for free legal aid. However, the court still only approves the cost of drafting the lawsuit and the presence of an attorney at the hearing. Additional submissions by attorneys, such as those following after the response to the lawsuit by the Ministry of Interior, are generally considered unnecessary by the court with the explanation that the aforementioned could have been stated in the lawsuit (which is not true, because at the time of drafting of the lawsuit, the attorney cannot know what will be the Ministry of Interior's response to the lawsuit), or the court considers that additional submissions can be presented at the hearing (which is also not true when it comes to more extensive submissions with links to new reports on the situation in the country of origin (COI), etc., because then the hearing should take an additional 1-2 hours just to dictate it in the minutes). Therefore, although the provider of free legal aid may consider it necessary to comment on the Ministry of Interior's response to the lawsuit or want to point to new COI reports, etc., would not do so, given that the court does not deem it necessary*

Dat er onterecht gesteld wordt dat er bijzondere garanties zouden gegeven zijn aan België mbt de behandeling van het VIB van verzoeker.

Dat integendeel de enige garantie die verzoeker krijgt is dat zijn VIB zal behandeld worden overeenkomstig de Kroatische wetgeving, die zoals hoger uiteengezet schromelijk tekortkomt.

Dat bij hun schrijven van 6/11/2024 de Kroatische autoriteiten het ENKEL hebben over EXAMINATION, zodanig dat de "uitdrukkelijke garanties betreffende toegang tot de procedure en opvang" er onterecht uit afgeleid worden.

*Dat EXAMINATION duidelijk ENKEL ONDERZOEK betreft, dat er geen sprake is van enige GARANTIE OP OPVANG.*

*Dat op dit vlak de bestreden beslissing dan ook op een manifeste appreciatiefout berust.*

*Dat uit het AIDA verslag blijkt dat in dat geval de termijn om beroep te kunnen aantekenen 8 dagen is !*

*Appeal*

*Negative decisions may be appealed before the Administrative Court within 30 days in the regular procedure, and 8 days in the case of Dublin decisions, inadmissibility decisions or the accelerated procedure. Appeals have automatic suspensive effect in the regular procedure, Dublin cases and some inadmissibility cases, but not in the accelerated procedure.*

*As regards onward appeals, besides the possibility to lodge a non-suspensive appeal to the High Administrative Court, there is also a possibility to lodge a complaint before the Constitutional Court in case the applicant claims a violation of a right guaranteed by the Croatian Constitution. In that case, a foreigner would have to regularise their stay in Croatia in accordance with the Law on Foreigners, as stay under the LITP is not foreseen once the administrative dispute is over. However, it is not feasible in practice for rejected applicants to easily regularise their stay under the Law on Foreigners, as the majority of them would not meet the conditions prescribed by the Law on Foreigners to obtain a residence permit.*

*This renders it very difficult in practice to appeal against a negative decision from the Administrative Court on constitutional grounds.*

*Dat bij een volgend verzoek immers de versnelde procedure toegepast wordt :*

*Accelerated procedure*

*According to the LITP the Ministry shall render a decision in an accelerated procedure within 2 months from the day the application or an admissible subsequent application is lodged.*

*En dan nog onder de voorwaarde dat het om een ontvankelijk volgend verzoek gaat...!*

*Dat bovendien een beroep in een versnelde procedure in Kroatië géén schorsend effect heeft ingeval van een versnelde procedure.*

*Dat verzoeker dan ook riskeert uitgedreven te worden vooraleer zijn beroep behandeld wordt !*

*Dat zich dan ook opnieuw een risico op refoulement stelt en derhalve een miskenning van art.3 EVRM, gecombineerd met een tekortkoming aan de motiveringsplicht.*

*Dat in de veronderstelling dat verzoeker gehoord zou worden – wat dus geenszins zeker is - ook het feit dat er op het vlak van vertaling / tolken wel degelijk problemen zijn in Kroatië eveneens bevestigd wordt door opeenvolgende AIDA verslagen – cfr.update 2023 . p.42 :*

*There is no specific code of conduct for interpreters in the context of procedure for international protection, nor were standards prescribed in the past with regard to the qualifications of interpreters in the procedure for international protection. The LITP prescribes conditions that have to be fulfilled in order for a contract to be signed between the Ministry of Interior and an interpreter.*

*(...)*

*Up to now, interpreters were not professionally trained and interpretation is not done by accredited interpreters in the majority of cases. Many of them are native speakers, however some of them are not fluent in the Croatian language. Usually, persons who simply possess the requested language skills are contracted by the Ministry of Interior. Nevertheless, there is a lack of interpreters, especially for some specific languages (such as Kurumanji and Tamil). In addition, applicants from African countries are often interviewed in English or French, languages they are considered as being able to understand. Applicants are asked at the beginning of the interview if they understand the interpreter*

*Dat bovendien als er al een tolk in de eigen taal beschikbaar is, deze dikwijls zelf geen vlot Kroatisch spreekt, wat dan ook de vraag doet rijzen naar de accuraatheid van de vertalingen, waarop de Kroatische autoriteiten zich dan vervolgens baseren.*

*Dat bovendien moet opgemerkt worden dat de houding van de Kroatische ambtenaren die zover gaan dat verzoekster bedreigd wordt niet door de beugel kan.*

*Dat dit bovendien haar vertrouwen in de objectiviteit en de rechtvaardigheid van de Kroatische autoriteiten schokte en van invloed riskeert te zijn op haar verklaringen.*

*Dat het dan ook onterecht is dat de verwerende partij meent zich te kunnen beroepen op een vermoeden van respect van de asielprocedures en voor wat betreft de ontvangst van de verzoekers strekkende tot internationale bescherming.*

*Dat integendeel blijkt dat het niet is omdat de vingerafdrukken genomen werden in Kroatië dat een asielzoeker ook effectief recht heeft op een behoorlijke opvang en onderzoek van zijn asielaanvraag.*

*Dat verzoekende partij integendeel melding maakte van persoonlijke problemen op vlak van toegang tot de procedure.*

*Dat het totaal onterecht is dat de verwerende partij op basis van een louter theoretische benadering van het Europees Gemeenschappelijk Asielstelsel ( GEAS) ervan uitgaat dat Kroatië net zoals België een land is waar de mensenrechten gerespecteerd worden, voorzien is van democratische instellingen die een rechtvaardig en eerlijk onderzoek van een asielaanvraag zouden garanderen.*

*Dat de verwerende partij zich in dat verband baseert op enkele passages van het Aidaverslag, terwijl zelfs dit Aida-verslag, net als een serie andere verslagen, aantonen dat dit in de praktijk niet het geval is.*

*Dat dit des te meer zo is rekening houdend met het feit dat de verwerende partij dient toe te geven dat bv. voor wat betreft de toegang tot voedsel het geenszins duidelijk is of in de centra de betrokkenen toegang hebben tot keukens om zelf voedsel te bereiden.*

*Dat verzoeker in dat verband wil verwijzen naar het feit dat Kroatië overgaat tot push-backs aan de grens, geweld uitgaande van de politie en de autoriteiten, van onwaardige levensomstandigheden in de centra, systemische tekortkomingen in het opvangsysteem van Kroatië en van een latent racisme in de Kroatische samenleving.*

*Dat deze elementen wel degelijk aantonen dat ingeval van terugkeer naar Kroatië, verzoeker riskeert geconfronteerd te worden met een schending van art.3 EVRM.*

*Dat dit des te problematischer is nu verzoeker ziek is cfr.medische stukken.*

*Dat bovendien opgemerkt moet worden dat zich met name voor wat betreft de transfers uit België in 2023 vastgesteld werd dat de medische gegevens klaarblijkelijk niet tot bij de Kroatische autoriteiten geraakten !*

*AIDA-verslag 2024 p. 58 :*

*According to MdM- BELGIQUE, in 2023, a greater number of Dublin arrivals of applicants for international protection from other EU countries to Croatia were recorded and it was observed that the transfer of persons with serious illnesses does not include the transfer of their medical documentation, which delays the continuation of treatment and continuity of care for the most vulnerable applicants for international protection who came to Croatia from other countries based on the Dublin III Regulation*

*Dat recentelijk in een arrest M.H. e.a. tg. Kroatië van 18/11/2021, het EHJ gesteld heeft dat Kroatië zich effectief schuldig maakt aan schendingen van de artikelen 2,3n5,14 en 34 van het EVRM en van artikel 4 van het 2de Protocol bij de Conventie van Genève.*

*Dat verzoekende partij melding maakte van het feit dat zij slecht behandeld werd door de Kroatische autoriteiten, ook op het vlak van opvang.*

*Dat verzoekende partij melding maakte van het feit dat zij er opvang kreeg.*

*Dat verzoekende partij geen aangepaste accommodatie kreeg.*

*Dat verzoeker bovendien nauwelijks de tijd heeft gehad haar problemen tegenover Kroatië uiteen te zetten.*

*Dat de verwerende partij verzoeker niet de gelegenheid gegeven heeft in detail te treden.*

*Dat verzoeker dan ook meent dat zijn recht gehoord te worden geschonden werd.*

*Dat de waarachtigheid van de problemen in Kroatie uitvoering bevestigd werd onder meer door een consortium van journalisten.*

*Dat deze vaststelden :*

*"Lighthouse Reports led a joint investigation with Der Spiegel, SRF, Rundschau, ARD Monitor, ARD Studio Wien, Libération, RTL Croatia, Novosti and Pointer, spent eight months gathering testimony, tracing chains of command, tracking social media and satellite imagery and following the money trails back to EU funds. The visual evidence was corroborated by interviews with more than a dozen serving and former police and coast guard officers, as well as witness accounts by pushback victims across the three EU countries.*

*What emerges is the most detailed picture yet of a previously deniable campaign of illegal, violent pushbacks in Croatia, Greece and Romania by masked men whose uniforms have been stripped of any identifying details."*

*Dat er zelfs sprake is van pushbacks na Dublintransfers !*

*AIDA update 2023 :*

*On 13 April 2022, the Dutch Administrative Jurisdiction Division of the Council of State ruled that the IND is obliged to do further research on the situation of applicants for international protection being transferred to Croatia under the Dublin III Regulation. This is due to reports of frequent pushbacks (including of applicants who are transferred to Croatia from another EU member state), which may result in a violation of the principle of non-refoulement. On 30 May 2022, the Minister for Migration announced that until this research is concluded, no Dublin transfers to Croatia will be carried out.<sup>176</sup>*

*In 2022, German Administrative Court of Stuttgart upheld an appeal against a Dublin transfer to Croatia due to systemic deficiencies in the asylum procedure, characterised by the fact that applicants who have withdrawn their application before an assessment on substance are treated as subsequent applicants upon their return, which entails a risk of refoulement. The Court also suggested there may be systemic deficiencies because of the frequent indications both of violent pushbacks and chain deportation of Dublin returnees.<sup>177</sup>*

*The Belgium Council of Alien Law Litigation in its two decisions in 2022 - 278 106178 and 278 108179 suspended Dublin transfers to Croatia due to structural deficiencies identified for what concerned the asylum procedure and reception conditions, namely, absence of legal aid for part of the procedure and absence of a screening process for torture victims.*

*In Switzerland, in the course of 2022, the Federal Administrative Court rejected several appeals against Dublin transfers to Croatia.<sup>180</sup> The Court considered that reception conditions, although not perfect, were acceptable and that in case they were not applicants could revert to NGOs and courts for help. Cases of mistreatment by border guards were considered as individual isolated acts rather than proof of patterns of violation of international law by Croatia or of a general will to mistreat migrants; medical infrastructure was considered similar to that of Switzerland and any deficiencies could be mitigated thanks to support from NGOs and by the fact that Swiss authorities would inform Croatia of medical needs of the applicants.*

*Overwegende dat er geen melding is van enige verbetering op dat vlak.*

*Dat de situatie van Dublin-terugkeerders dan ook allesbehalve benijdenswaardig is.*

*AIDA update 2023 :*

#### *2.7. The situation of Dublin returnees*

*Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the procedure for granting international protection in Croatia. However, those who had left Croatia before the end of procedure and therefore had their case suspended, have to re-apply for international procedure (if they wish) once they return to the country, and thereby re-enter their initial procedure, in line with Article 18(2) of the Dublin III Regulation. On the other hand, persons whose application was explicitly withdrawn or rejected before leaving Croatia are considered subsequent applicants upon return, contrary to the requirements of the Regulation.<sup>191</sup>*

*According to the report prepared by the Swiss Refugee Council, Dublin returnees are transferred to Zagreb airport. No NGO is available at the airport, even though for very serious cases, a psychologist may be made available. Normally, an official from the Ministry of the Interior is assigned to collect arriving people at the airport. Asylum seekers are placed in a Reception centre for applicants for international protection. There is no different treatment or procedure for persons with special vulnerabilities. In reception centres, Dublin returnees are in general subjected to initial health examination and screening, during which basic screening of mental health difficulties are assessed. This is conducted through MdM.*

*According to their information, the outcome of this assessment may be shared with the Ministry of Interior, if the patient agrees with it. This is the case especially if special needs regarding the accommodation become apparent.<sup>192</sup>*

*As for the transfers to Croatia, national courts developed different practices in the evaluation of the conditions that returnees would face in the country (see more above under: Suspension of transfer*

*Dat het dan ook duidelijk is dat de verschillende geciteerde rapporten melding maken op zekere wijze dat er :*

- Terugdrijvingen aan de grens gebeuren
- Gewelddaden door de politie gepleegd worden
- Afwezigheid van onderzoek naar en opvolging van deze feiten door de Kroatische autoriteiten.
- Structurele tekortkomingen van de asielprocedure en de voorwaarden van ontvangst. - *G e b r e k*
- aan tolken, gebrek aan professionalisme van de tolken*
- Afwezigheid van juridische bijstand voor een aantal stadia in de procedure, met name voor wat betreft de beroepen bij het Hoge Administratieve rechtscollege.
- Geen screening van zwakke personen, noch het nemen van specifieke beschermingsmaatregelen.
- Gebrek aan steun ingeval van toegang tot medische zorg, van psychische zorg, huisvesting, tewerkstelling, school en educatie ( gebrek ook aan taallessen - Latent racisme.

*Dat het dan ook duidelijk moge zijn, bevestigd door internationale verslagen, dat het loutere feit dat de vingerafdrukken van verzoeker opgenomen zijn in de databank geenszins als enig bewijs van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Kroatië kan beschouwd worden, en al helemaal niet van het feit dat er een gedegen onderzoek naar dit verzoek zal gevoerd worden.*

*Dat het gebrek aan zorgvuldig onderzoek van de algemene situatie in Kroatië, dan ook aanleiding gaf aan een manifeste appreciatiefout.*

*Dat dit in casu des te ernstiger is nu verzoeker melding maakte van verschillende problemen die hij meemaakte in Kroatië.*

*Dat hij slachtoffer werd van bedreigingen, dat hij gedwongen werd documenten, die hij niet begreep, te ondertekenen zonder bijstand van een tolk.*

*Dat er dan ook aanleiding is de bestreden beslissing te vernietigen en in afwachting te schorsen, in voorkomend geval bij UDN.*

*3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.*

*Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."*

*Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende: "Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen".*

*Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten*

bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij wijst erop dat zij bij een overdracht aan Kroatië vernederende of ontorende behandelingen moet vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, dan wel dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Overwegende dat vastgesteld moet worden dat verwerende partij niet het minste onderzoek doet naar de realiteit van de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Kroatië. In de bestreden beslissing wordt enkel melding gemaakt van het feit dat het Europees Hof van Justitie wel degelijk vereist dat een individueel onderzoek gebeurt –.

Dat de bestreden beslissing texto stelt

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Overwegende dat verzoekende partij meent dat het ontorecht is dat verwerende partij de medewerkingsplicht en meer bepaald de plicht voor de Belgische autoriteiten om na te gaan of er in Kroatie al dan niet problemen zijn met de procedure of opvangvoorzieningen zijn, die door het arrest van het Hof inzake Griekenland als vereist gesteld werden, als enkel tot Griekenland beperkt zouden zijn.

Dat de regel gesteld door het Hof voor alle overdrachten geldt.

Dat integendeel uit het AIDA- en andere verslagen blijkt dat dit nazicht perfect kan en dient te gebeuren door de Belgische autoriteiten.

Dat het dan ook ontorecht is dat de bestreden beslissing zich baseert op het vertrouwensbeginsel, stellende dat ingeval van tekortkomingen binnen het Kroatische systeem verzoeker beroep zou moeten doen op de Kroatische controle- en beroepsmechanismen.

Dat dit strijdig is met de vereiste controle in het kader van art.3 EVRM zoals door het Hof gesteld.

Dat de Raad zal vaststellen dat de daaropvolgende bovendien louter theoretische analyse van de ingestelde interne controlemechanismen door de DVZ op pagina 4 niet actueel is, nu deze verslagen betreft van 2019 en 2022!

Dat de verwerende partij dan ook tekortkomt aan haar verplichting na te gaan dat verzoeker geen behandeling strijdig met artikel 3 EVRM riskeert te ondergaan in Kroatie, terwijl verzoeker deze specifieke behandeling wél aanhaalde en het AIDA-verslag met name voor wat betreft de behandeling door de politie het relaas van verzoeker bevestigt ( zie hoger).

Overwegende dat verder de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt.

Dat immers verzoeker een tante en haar gezin als familie in België heeft, waar hij ook opgevangen werd.

Dat de verwerende partij zonder zich ook maar enige vraag te stellen naar een mogelijke band van afhankelijkheid, die dit familiaal leven wél behartenswaardig zou maken in het kader van de analyse van art.8 EVRM van de hand wijst. Dat dit een onvoldoende motivering is.

Dat bovendien de aanwezigheid van verzoekers familie, gelet op zijn psychische en medische toestand wel degelijk nodig is voor zijn welzijn en evenwicht.

Dat er dan ook aanleiding is een schending van art.8 EVRM te weerhouden, minstens een manifeste appreciatiefout.

Dat het dan ook ontorecht is dat de verwerende partij veronderstelt dat Kroatie verzoeker zal beschermen tegen discriminatie en racisme.

Overwegende dat in dat verband er zich – steeds volgens het AIDA-verslag 2024 wel degelijk een probleem van effectiviteit van de bescherming door de autoriteiten zich stelt, nu de UN vooropstelt dat Kroatie desbetreffend maatregelen dient te nemen :

*The UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination, in its Concluding observations on the combined ninth to fourteenth periodic reports of Croatia, recommended Croatia, amongst other, to take measures, including developing and implementing a policy framework, to enhance the full participation and integration of migrants, applicants for international protection and refugees into society, including by providing language training, vocational training and employment opportunities.*<sup>625</sup> In terms of other strategic documents, at its session on 14 March 2024, the Croatian Parliament adopted a Strategy for demographic revitalization of the Republic of Croatia until 2033.<sup>626</sup> The Strategy emphasizes that in order to achieve demographic sustainability, it is necessary to conceive a comprehensive population policy that unifies the measures of numerous public policies. This policy will be enforced also through a migration policy that will contribute to balanced migration movements in accordance with the needs of the labour market and society. By realizing the vision of the Strategy, by 2033 in the Republic of Croatia, a system of attracting human resources will be created, including the effective integration of immigrants into Croatian society, and quality conditions for work and life in the new environment will be ensured. Emigration rates will be decreased, and return migration (of recent emigrants and the diaspora) and immigration of foreign citizens will be more active, following the economic and regional needs of the State. The following strategic guidelines are listed in the area of population mobility: to adopt a comprehensive migration policy, to establish an Office that will coordinate and supervise the implementation of measures and the effects of migration and integration policy, to improve the system of collecting migration statistics (population register), to enable successful integration and inclusion in society of all categories of migrants, to encourage local governments to develop integration programs in the local community, to sensitize the public about migrants in order to prevent discrimination, racism and xenophobia and to develop policies adapted to the specific needs of local communities and their inhabitants.

Dat de noodzaak een politiek te ontwikkelen om racisme tegen te gaan aantoont dat Kroatie desbetreffend in gebreke blijft.

Dat de bescherming en de effectiviteit ervan in gebreke blijven.

Dat het dan ook niet opgaat de situatie in Kroatie te banaliseren zoals verwerende partij doet door te stellen, dat dit “overal voorkomt”.

Dat ook verder in de bestreden beslissing de lectuur van het AIDA-verslag door de verwerende partij selectief is.

Dat de verwerende partij onterecht zich beperkt tot de vaststelling dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève en dan ook vermoed kan worden dat het zich zal houden aan het EVRM en de daarmee samenhangende internationale verplichtingen en dat eveneens de Kwalificatie-, procedure- en opvangrichtlijnen omgezet werden in 2015.

Dat dit geen onderzoek is naar de algemene situatie.

Dat deze situatie nochtans wel degelijk dermate is dat schendingen van artikel 3 en 8 EVRM te vrezen zijn.

Dat de motivering volgens dewelke verzoekster geen elementen aanbrengt die leiden tot het besluit dat in haar geval er sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel risico op aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang in de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Dat vooreerst uit de verslagen blijkt – cfr ook hoger en verder – dat er zo goed als geen normale medische verzorging voorhanden is in Kroatië voor asielzoekers.

Dat een schending van artikel 3 EVRM niet dermate verregaand is dat een “onomkeerbare” achteruitgang aangetoond dient te worden. Dat dit een manifeste appreciatiefout is van verwerende partij.

Dat haar situatie bevestigd wordt door de internationale verslagen.

Dat het gebrek aan algemeen onderzoek van de situatie ter plaatse dan ook ontegenzeggelijk aangetoond is, dat de gevolgen daarvan dramatisch riskeren te zijn voor verzoekster.

Dat deze vaststelling alleen al volstaat om over te gaan tot vernietiging van de bestreden beslissing en in afwachting tot schorsing bij UDN.

De verklaringen van verzoeker worden verder onvoldoende naar ernst ingeschat door de gemachtigde, temeer omdat de toegang tot de asielprocedure en de opvang actueel effectief niet voldoende gegarandeerd is.

De verzoekende partij is hiervan echter volledig afhankelijk, terwijl geen concreet onderzoek werd uitgevoerd of de vereiste garanties aanwezig zijn in het geval van de verzoekende partij.

Dat integendeel verwerende partij bij herhaling dient toe te geven dat de situatie in bepaalde omstandigheden niet in orde is, reden waarom controle-organen zouden opgericht worden, de situatie zouden opvolgen...

Dat gelet op de algemene informatie mbt de opvangomstandigheden in Kroatië onterecht gesteld werd dat verzoekende partij op de autoriteiten aldaar beroep zou kunnen doen voor het bekomen van bescherming, dat het immers precies die autoriteiten zijn die aan de basis liggen van de problemen.

Dat de appreciatie als zou verzoekster op bescherming dan deze autoriteiten kunnen rekenen dan ook een manifeste appreciatiefout uitmaakt, minstens het resultaat is van onzorgvuldige feitenvinding en gebrek aan onderzoek.

*Overwegende dat het AIDA verslag de verklaringen van verzoeker bevestigt.*

*Dat het dan ook onterecht is dat de verwerende partij meent dat verzoeker geen argumenten zou ingeroepen hebben die aantonen dat hij bij terugkeer naar Kroatië in een problematische situatie zou terechtkomen.*

*Dat de verwerende partij in dat verband een manifeste appreciatiefout maakt.*

*Dat de verklaringen van verzoeker, zelfs indien zij niet gestaafd zouden worden door stukken en zelfs indien zij niet diep- of verregaand zouden zijn ( waarbij rekening moet gehouden worden met de wijze waarop verzoeker gehoord werd), voldoende geïndividualiseerd zijn, nu ingevolge de internationale verslagen blijkt dat zij wel degelijk concreet en mogelijk zijn.*

*Dat het in dat verband niet opgaat dat verwerende partij stelt dat verzoeker onvoldoende duidelijk zou geweest zijn wat betreft bv. de omstandigheden waarin hij geslagen werd, daar waar het verwerende partij is die het onderhoud in dat verband kort houdt.*

*Dat dit geen ernstige feitenvinding is.*

*Dat de bewoordingen van de beoordeling van verwerende partij een impliciete erkenning zijn van het feit dat de situatie van verzoeker – die individueel onderzocht diende te worden – niet op grondige en individuele wijze onderzocht.*

*Dat de bestreden beslissing dan ook overduidelijk de aangevoerde bepalingen schendt, wat nietigverklaring, en in afwachting schorsing (bij UDN) rechtvaardigt.”*

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 51/5, §4 en 71/3, §3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

*“1. Een bevel om het grondgebied te verlaten omvat een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet, zijnde “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. Deze laatste bepaling vormt een omzetting van artikelen 3 en 6, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7, 33-34).*

*De bestreden beslissing legt aan verzoekster een bevel op om het grondgebied te verlaten: “Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven” (stuk 1, pagina 5).*

*Hieruit blijkt dat verzoeker derhalve niet enkel verplicht wordt om het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen.*

*Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt echter als volgt: “Wanneer de verzoekster om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden” (eigen accentuering).*

*De gemachtigde handelt vervolgens overeenkomstig artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het “Vreemdelingenbesluit”). Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt: “Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.” (eigen accentuering).*

*Beide bepalingen bieden derhalve enkel de (mogelijke) grondslag om de binnenkomst of het verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen voor het Rijk. Deze bepalingen bieden bijgevolg enkel de grondslag tot het opleggen van een beslissing (tot weigering van de binnenkomst of het verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten) voor het Belgische grondgebied.*

*Verzoekster wordt in de bestreden beslissing echter verplicht om niet alleen het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit binnen een bijzonder korte termijn.*

*De situatie waarbij een werking van een dergelijk besluit niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten die het Schengenacquis toepassen “tenzij zij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”, zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet of artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit, noch in het Unierecht.*

*Een nietigverklaring wegens schending van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit dringt zich derhalve op.”*

2.3.2. Het tweede middel is niet-ontvankelijk in de mate dat verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 1, 2 en 33 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 21 van de Kwalificatierichtlijn aangezien hij niet uiteenzet op welke wijze deze (verdrags-)bepalingen, die geen uitstaans hebben met de bestreden beslissing, zouden worden geschonden. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>) kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.3.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van de Verordening 604/2013/EU, bepaalt het volgende:

*"§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.*

*(...)*

*§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden. (...)"*

In zijn eerste middel acht verzoeker artikel 51/5, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet geschonden omdat de beslissing geen datum bevat vóór dewelke hij zich "bij de bevoegde overheden" van de verantwoordelijke lidstaat, in casu Kroatië, dient aan te melden. Verzoeker verlangt dus in wezen dat aan de bevelscomponent van de bestreden beslissing een 'termijn voor vrijwillig vertrek' zou worden gekoppeld en dat hieromtrent in de beslissing zou worden gemotiveerd, zoals dit het geval is in het kader van een 'terugkeerbesluit'.



De Raad merkt evenwel op dat een 'overdrachtsbesluit' in de zin van de Dublin III-Verordening dient te worden onderscheiden van een 'terugkeerbesluit' in de zin van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Verzoeker is thans het voorwerp van een 'overdrachtsbesluit' en valt dus niet onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (cf. RvV 8 maart 2018, nr. 200 933 VK; RvV 9 maart 2018 VK, nrs. 200 976 en 200 977).

De vermelding van de term 'bevel om het grondgebied te verlaten' in de bestreden beslissing wekt de indruk dat het hier om een 'terugkeerbesluit' zou gaan, maar dat is niet het geval. De door verzoeker in zijn tweede middel aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet dienstig, net zo min als het betoog in zijn derde middel over de territoriale werking van een 'bevel om het grondgebied te verlaten' omdat deze kritieken geen betrekking hebben op een overdrachtsbesluit in de zin van de Dublin III-Verordening.

Luidens artikel 26.2 van de Dublin III-Verordening wordt in het overdrachtsbesluit vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden. Te dezen achtte de gemachtigde van de staatssecretaris het evenwel noodzakelijk verzoeker in toepassing van artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet "zonder verwijl" naar de grens te doen terugleiden. Verzoeker bevindt zich dus niet in de situatie waarbij hij "zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat" kan begeven, waardoor het geenszins vereist is een datum te vermelden wanneer hij zich in de verantwoordelijke lidstaat dient aan te bieden.

Zoals de verwerende partij terecht benadrukt in haar nota met opmerkingen houdt dit geen schending in van artikel 51/5, §4 van de Vreemdelingenwet omdat deze wetsbepaling het bestuur twee mogelijkheden biedt. Het gegeven dat verzoeker het oneens is met een gedwongen uitvoering van de overdracht, betekent niet dat deze *ipso facto* onwettig zou zijn. Nergens in de regelgeving is trouwens voorzien dat omtrent de datum uit artikel 51/5, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet zou moeten worden gemotiveerd of dat het overdrachtsbesluit kaduuk zou zijn als geen datum werd opgenomen.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij zich vrijwillig naar Kroatië zou begeven met het oog op de behandeling van het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming. De enige dwingende termijnen die zijn opgenomen in de Dublin III-Verordening betreffen enerzijds de termijnen waarbinnen de overdracht effectief dient plaats te vinden en de termijnen voor de verlenging van de overdrachtstermijn in het geval van onderduiken en anderzijds de termijnen van bewaring in het kader van de overdrachtsprocedures. In zoverre verzoeker in dit middelonderdeel kritiek uit op het vastgestelde "significant risico op onderduiken" dat in de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats aan bod komt, omdat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel was dat verzoeker de overdracht zou verhinderen, dient te worden aangestipt dat de Raad de rechtsmacht ontbeert om zich over de vrijheidsberoving uit te spreken.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekers kritiek inzake de motieven aangaande artikel 51/5 § 4 van de Vreemdelingenwet, ook betrekking lijkt te hebben op de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, waarvoor de raad niet bevoegd is, die dezelfde dag aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarin dit artikel aan bod komt. In de nota stelt de verwerende partij terecht dat *"samen met de bestreden beslissing aan verzoeker een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats werd ter kennis gebracht en dat het Bestuur in deze beslissing, met verwijzing naar artikel 51/5, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, gedetailleerd heeft uiteengezet waarom zij het nodig acht om verzoeker zelf zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden om de effectieve overdracht te waarborgen"*.

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat de afwezigheid van een datum, zoals bedoeld in artikel 51/5, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek zou uitmaken. Bijgevolg is de daarbij horende uiteenzetting van verzoeker over de functie van het administratief dossier en het vereiste initiatief van de bestuurde om inzage te vragen op grond van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en het gebrek aan wapengelijkheid irrelevant. Het betoog van verzoeker over het samenvallen van de termijn uit artikel 6, §5, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en de beroepstermijnen uit artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet komt in wezen neer op wetskritiek die geen uitstaans heeft met de wettigheid van de bestreden beslissing. Bovendien ontbeert verzoeker belang bij zijn kritiek betreffende de mogelijkheid tot inzage in het administratief dossier aangezien de aanwezige raadvrouw voorafgaand aan de terechtzitting inzage heeft gekregen in het administratief dossier.

2.3.9. Verzoeker voert ook aan dat het hoorrecht werd geschonden. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat van verzoeker op 21 november 2024 het zogeheten Dublin-interview werd afgenomen, hetgeen hij niet betwist. Ter gelegenheid van dit Dublin-interview werd uitdrukkelijk gepeild naar de specifieke redenen

waarom hij zijn verzoek om internationale bescherming in België wenste in te dienen en naar bezwaren tegen een overdracht naar Kroatië.

Verzoeker verklaarde dat België altijd zijn eerste keuze was, sinds zijn kindertijd deed hij zijn studies in het Belgische systeem, dat hanteren ze in Burundi, de geschiedenis en cultuur interesseren hem meer wat België betreft, hij heeft hier ook vrienden en kennissen die hem kunnen helpen qua studies, hij begrijpt goed Frans (vraag 37). Inzake zijn gezondheidstoestand verklaarde hij dat het gaat met hem en dat het psychisch ok is (vraag 38). Inzake zijn bezwaren tegen een overdracht naar Kroatië verklaarde hij dat hij niet terug wil gaan, dat hij daar niemand kent en dat de taal moeilijk is voor hem, hij vindt dat ze daar brutaal zijn: toen ze gearresteerd werden riepen ze tegen hen en ze waren doodsbang, ze verloren spullen daardoor (vraag 39).

Bij de vragen over familieleden verklaarde verzoeker dat hij een tante heeft die in België woont (vraag 21), dat zijn relatie tot haar ingewikkeld is, eerst was hij op straat, hij is op dat ogenblik nog maar drie dagen bij zijn tante en ze helpt hem qua eten (vraag 23).

In zoverre verzoeker meent dat hij naar aanleiding van het nemen van de bestreden beslissing opnieuw zou moeten worden gehoord om zijn actuele situatie na te gaan, met name op medisch vlak, dient te worden opgemerkt dat niet elke schending van het recht om gehoord te worden automatisch aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die erop volgt. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (cf. HvJ 10 september 2013, M.G. en KR., nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het komt dus aan verzoeker toe om, naast de vaststelling dat hij niet (opnieuw) werd gehoord, de concrete elementen toe te lichten, die niet eerder aan bod konden komen en die bovendien een ander licht werpen op de bestreden beslissing.

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker twee maal via e-mail contact had met de DVZ, aangaande een afspraak voor de kennisgeving van de bestreden beslissing. Had verzoeker op dat ogenblik een medische problematiek of medische attesten gehad, had hij dit op dat ogenblik kunnen meedelen. Verzoeker heeft dit echter niet gedaan. Uit het administratief dossier blijkt dus geen medische problematiek in hoofde van verzoeker.

In het verzoekschrift legt verzoeker nu voor het eerst uit dat hij “medische problemen” heeft, waarbij hij echter geen enkele uitleg geeft. Hij verwijst naar een “medisch dossier” dat hij bij het verzoekschrift voegt met daarin een voorschrift van 15 november 2024 inzake medicatie. De bij het verzoekschrift gevoegde medische stukken zijn de volgende:

- Een medisch attest van een arts van het Rode Kruis van 15 november 2024 waarin enkel vermeld wordt dat verzoekers lakens moeten worden gewassen voor zijn hygiëne, dat hij medicatie moet nemen en dat hij zich na tien dagen opnieuw moet aanbieden voor opvolging;
- Een medicatievoorschrift van dezelfde arts van 15 november 2024 waaruit blijkt dat verzoeker vier verschillende medicijnen moet nemen.

Bij gebrek aan enige uitleg omtrent de medische problematiek van verzoeker of omtrent de medicatie die hij moet innemen, volgt de Raad verzoeker niet dat in dit verband het hoorrecht zou zijn geschonden. Zoals reeds gezegd had verzoeker zelf ruimschoots de kans om de verwerende partij hiervan op de hoogte te brengen, maar heeft hij dit niet gedaan, ondanks contact met de DVZ op 29 november 2024 en 2 januari 2025. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat een bijkomend gehoor betreffende zijn medische toestand een ander licht had kunnen werpen op de bestreden beslissing.

Waar verzoeker in het verzoekschrift wijst op de “noodzaak van psychologische hulp” wordt dit door geen enkel attest ondersteund en stemt dit niet overeen met verzoekers verklaring dat hij psychisch oke is (Dublininterview van 21 oktober 2024, vraag 38). Dit is dus een blote bewering die evenmin een ander licht werpt op de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt ook dat “*verweerder vervolgens nog maanden wacht met het betekenen van de bestreden beslissing*”. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de termijn van anderhalve maand tussen de bestreden beslissing van 14 november 2024 en de kennisgeving ervan op 21 januari 2025, uitsluitend te wijten is aan verzoeker zelf. Hij werd uitgenodigd om op 26 november 2024 kennis te nemen van de bestreden beslissing, maar verzoeker liet op 29 november 2024 via e-mail weten dat hij deze afspraak vergeten is. Verzoeker werd opnieuw uitgenodigd voor een afspraak op 2 januari 2025. Verzoeker liet op 7 januari 2024 weten dat hij die dag ziek was (en dat de ziekte van korte duur zou zijn). Verzoeker wordt opnieuw uitgenodigd voor 21 januari 2025. Op die datum kan de bestreden beslissing ter kennis gebracht worden. Het is niet ernstig dat verzoeker deze vertraging aan de verwerende partij tracht toe te schrijven.

2.3.10. In zoverre verzoeker een schending van het recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient erop te worden gewezen dat geen bewijs wordt geleverd van enig concreet privé- en/of gezinsleven op het Belgische grondgebied.

Zo verklaarde verzoeker enkel dat hij een tante heeft die in België woont (Dublininterview, vraag 21), dat zijn relatie tot haar ingewikkeld is, eerst was hij op straat, hij is op dat ogenblik nog maar drie dagen bij zijn tante en ze helpt hem qua eten (vraag 23). Verzoeker werd hierover verder bevraagd (vraag 24):

*“Welke relatie had u in uw land van herkomst? Hielp hij/zij u? Hielp u hem/haar? Op welke manier? (financiële-, materiële-, mentale steun, andere hulp?)*

*We waren niet heel close. We hielpen elkaar niet maar we hadden goede relaties en zagen elkaar op familiefeesten, bezochten elkaar.*

*Welke relatie had u terwijl [het familielid] in België verbleef en u in uw land van herkomst? Hielp hij/zij u? Hielp u hem/haar? Op welke manier?*

*We hadden nog wel contact, normaal maar niet vaak. We hielpen elkaar niet.*

*Welke relatie hebt u momenteel met [het familielid]? Woont u samen met [het familielid]? Helpt hij/zij u?*

*Helpt u hem/haar? Op welke manier?*

*Ik woon sinds drie dagen bij haar. Ze helpt me qua eten. Ze steunt me ook mentaal.”*

De Raad oordeelt dat verzoeker hiermee geen gezinsband met zijn tante aantoont. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Verzoeker bracht en brengt ook op heden geen enkel bewijs bij van enige daadwerkelijke afhankelijkheidsband, zij het in de ene dan wel in de andere richting, tussen hem en zijn in België verblijvende tante. Dat hij tijdelijk bij zijn tante logeert, toont geen afhankelijkheidsband aan. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat het wel degelijk aan de verzoeker en diens familieleden toekomt om naar behoren aan te tonen dat er sprake is van een situatie van afhankelijkheid in de zin van artikel 16, lid 1 van de Dublin III-Verordening (cf. HvJ 6 november 2012, K. t. Bundesasylamt, C-245/11, punt 51). Verzoeker dwaalt waar hij in zijn eerste middel oppert dat hij “gelet op de fragiliteit van de verzoekende partij wel degelijk een bijzondere band van afhankelijkheid aantoont”. Daar waar verzoeker nooit heeft gewezen op een dergelijke band van afhankelijkheid en er nog minder enig bewijs van heeft voorgelegd, kan van de verwerende partij dan ook geen verdere motivering worden verwacht in dit verband. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.3.11. In zijn tweede middel voert verzoeker aan dat zijn vingerafdrukken in Kroatië onder dwang zouden zijn afgenomen en dat hij nooit de intentie had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker meent dat het onzorgvuldig is van de gemachtigde van de staatssecretaris dat uit het louter terugvinden van de vingerafdrukken in de databank wordt afgeleid dat hij een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend in Kroatië.

Verzoeker lijkt te willen doen geloven dat het gegeven dat hij in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, automatisch betekent dat België dit verzoek zal behandelen. In de Dublin III-Verordening werd nochtans vastgelegd welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen verwijst de Raad in dit verband naar de overwegingen aangaande de vingerafdrukken die zijn opgenomen in de bestreden beslissing:

*“Betrokkene verklaarde dat hij in Kroatië zijn vingerafdrukken moest geven maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is*

*derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.*

*Betreffende de verklaring dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië."*

De door verzoeker geschonden geachte artikelen 9, 14 en 23 van de Eurodac-Verordening leggen Kroatië juist de verplichting op vingerafdrukken te registreren in geval van illegale grensoverschrijding of in geval van een verzoek om internationale bescherming en maakt dit land verantwoordelijk voor de rechtmatigheid en de correctheid van de gegevensverwerking. Verzoekers ongestaafde insinuaties ten aanzien van de Kroatische autoriteiten betreffende de informatie die in de Eurodac-gegevensbank wordt ingegeven en over het stadium van de asielprocedure in Kroatië tonen niet aan dat de beslissing, die trouwens door de Belgische bestuurlijke overheid werd genomen, met een onzorgvuldigheid zou zijn behept.

Zo stelt de Raad vast dat het Eurodac Search Result dat in het administratief dossier is opgenomen, voor Kroatië twee Eurodac-hits van verzoeker bevat, die van 17 september 2024 dateren en die zowel een zogeheten categorie-2 hit omvatten, die wijst op een illegale grensoverschrijding, als een categorie-1 hit die wijst op een verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat er geen sprake zou zijn van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië of dat Kroatië niet verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van dit verzoek.

Verzoeker beweert in zijn middel dat er rekening mee moet worden gehouden dat de Kroatische autoriteiten zich niet bevoegd riskeren te verklaren, en dat er mogelijk een negatieve beslissing tussengekomen is en er een risico op refoulement bestaat. De Kroatische overheden hebben de overname van verzoeker aanvaard op grond van artikel 20.5 van de Dublin III-Verordening, waardoor zijn verzoek zal beschouwd worden als een volgend verzoek wat aan verzoeker bijkomende voorwaarden van ontvankelijkheid oplegt en waardoor er mogelijk een versnelde procedure wordt toegepast.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Kroatische overheden hebben ingestemd met de overname van verzoeker op grond van artikel 20.5 van de Dublin III-Verordening. In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende verduidelijkt:

*"De Kroatische instanties stemden op 06.11.2024 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013. Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich hierbij niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.*

*Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat, in het geval dat de Kroatische instanties besluiten dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is, er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien zij dat wenst. De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen."*

Artikel 20.5 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

*"De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is".*

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, kan uit dit artikel niet zonder meer worden afgeleid dat er een negatieve beslissing is tussengekomen of dat zijn verzoek automatisch zal worden beschouwd als een volgend verzoek. De Kroatische autoriteiten zullen eerst de procedure afronden tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers verzoek. Zoals verzoeker zelf citeert op p. 16 van het verzoekschrift, vermeldt het rapport van het door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië: Lana Tučkorić, “Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2023 update”, laatste update op 10.07.2024 (hierna: het AIDA-rapport) “During the examination of the Dublin procedure, applicants are entitled to a place in the Reception Centres, as well as to all other material rights as prescribed by the LITP” (p. 88) (gedurende het onderzoek van de Dublinprocedure hebben verzoekers het recht op een plaats in een opvangcentrum en op al de andere materiële opvangvoorzieningen zoals voorgeschreven door de wet inzake internationale en tijdelijke bescherming, eigen vertaling). Verzoekers beweringen zijn louter hypothetisch en zelfs als zou er sprake zijn van een volgend verzoek of van een versnelde procedure, toont verzoeker niet op concrete wijze aan dat hij geen toegang zal hebben tot opvang, tot de procedure of tot procedurele waarborgen.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband gewezen op het onderscheid tussen een impliciete en een expliciete intrekking en wordt op goede gronden geoordeeld: *“Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tučkorić, “Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2023 update”, laatste update op 10.07.2024, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene).*

*Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia”, pagina 53). Er wordt vermeld dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen. (AIDA p. 57)”*

Verzoeker, die in het verzoekschrift stelt zelfs geen verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend in Kroatië, zal dus zelf niet expliciet zijn verzoek hebben ingetrokken. Hij zal dus, mocht Kroatië oordelen dat het de verantwoordelijke lidstaat is, zijn verzoek gewoon kunnen hervatten. Hij toont niet *in concreto* aan waarom zijn verzoek als ingetrokken zou worden beschouwd.

Verzoeker voert in dit verband ook een vrees voor refoulement aan. In de bestreden beslissing wordt hierover uitgebreid gemotiveerd op haar pagina’s 3 en 4. De algemene kritiek van verzoeker is niet van die aard om afbreuk te doen aan deze motieven, die melding maken van onder meer controlemechanismen, conclusies van een rapport van een Europees parlamentslid, een bericht van het Kroatische Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de Kroatische wetteksten.

2.3.12. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Kroatië, nu hij in dit land reeds eerder een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Deze elementen kunnen ook op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen. Kroatië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Kroatische autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Kroatië vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

2.3.13. Uit het Dublin-interview van 21 oktober 2024, dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming in België wenste in te dienen om volgende redenen. Verzoeker verklaarde dat België altijd zijn eerste keuze was, sinds zijn kindertijd deed hij zijn studies in het Belgische systeem, dat hanteren ze in Burundi, de geschiedenis en cultuur interesseren hem meer wat België betreft, hij heeft hier ook vrienden en kennissen die hem kunnen helpen qua studies, hij begrijpt goed Frans (vraag 37). Inzake zijn gezondheidstoestand verklaarde hij dat het gaat met hem en dat het psychisch ok is (vraag 38). Inzake zijn bezwaren tegen een overdracht naar Kroatië verklaarde hij dat hij niet terug wil gaan, dat hij daar niemand kent en dat de taal moeilijk is voor hem, hij vindt dat ze daar brutaal zijn: toen ze gearresteerd werden riepen ze tegen hen en ze waren doodsbang, ze verloren spullen daardoor (vraag 39).

De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen enkel blijkt dat ze in Kroatië brutaal waren omdat bij hun arrestatie er tegen hem en andere verzoekers geroepen werd waardoor ze bang werden, dat hij niemand kent in Kroatië en dat de taal moeilijk is voor hem. Uit deze verklaringen van verzoeker blijkt dus niet dat een overdracht naar Kroatië onmogelijk is omwille van verzoekers persoonlijke situatie.

2.3.14. Verzoeker wijst op zijn medische situatie en stelt dat hij geen medische zorgen zal krijgen in Kroatië. In punt 2.3.9. van dit arrest wordt weergegeven wat in het medisch dossier van verzoeker staat. De Raad herhaalt dat verzoeker geen uitleg geeft omtrent zijn vermeende medische problematiek of omtrent de medicatie die hij moet innemen en dus niet aantoonde dat hij een medische problematiek heeft waarvoor hij momenteel behandeld zou moeten worden. Inzake psychologische hulp waaraan verzoeker nood zou hebben, wordt dit door geen enkel attest ondersteund en stemt dit niet overeen met verzoekers verklaring dat hij psychisch oke is (Dublininterview van 21 oktober 2024, vraag 38). Dit alles wordt bevestigd door het attest van de centrumarts van 21 januari 2025 dat zich in het administratief dossier bevindt en dat vermeldt dat verzoeker *“niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM”*.

Verzoeker gaat ook in het geheel voorbij aan de omstandige motieven aangaande de toegang tot de gezondheidszorg in Kroatië in de bestreden beslissing:

*“Betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is. Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is. Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. (AIDA p. 100) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.*

*Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.*

*We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.*

*We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatische niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.”*

2.3.15. Voorts gaat verzoeker in zijn middel in op de algemene situatie in Kroatië op basis van landenrapporten en persberichten, maar hij betreft deze algemene landeninformatie niet op zijn persoonlijke situatie als Dublin-terugkeerder in het kader van artikel 20.5 van de Dublin III-Verordening.

In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het rapport van het door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië: Lana Tučkorić, “Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2023 update”, laatste update op 10.07.2024. Deze informatie is dezelfde als deze waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift.

Verzoeker betoogt voorts dat er geen bevestiging van de Kroatische autoriteiten voorligt dat hij toegang zal krijgen tot de procedure. De Raad wijst evenwel op de informatie uit het AIDA-rapport waarin geen melding wordt gemaakt van Dublin-terugkeerders die problemen zouden hebben gekend om opnieuw toegang te krijgen tot de procedure. Ook uit een arrest van de Nederlandse Raad van State blijkt dat er geen uitzonderingen zijn op de toelating van Dublin-terugkeerders tot de asielprocedure (RvS (NL) 13 september 2023, ECLI:NL:RVS:2023:3411). Hij toont in elk geval niet aan dat er gegevens zijn die erop wijzen dat een overdracht naar Kroatië strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM omwille van problemen om toegang te krijgen tot de asielprocedure.

Waar verzoeker in het verzoekschrift op p. 20 stelt dat hij aan den lijve ondervond dat Kroatië er niet voor terugschrikt om verzoekers de toegang tot de procedure te ontzeggen, merkt de Raad op dat dit nergens blijkt uit verzoekers verklaringen en dat hij integendeel in het verzoekschrift probeert vol te houden dat hij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Kroatië, wat volledig haaks staat op het feit dat hij zelf zou hebben ondervonden dat hij geen toegang kreeg tot de procedure.

Verder gaat verzoeker volledig voorbij aan de uitgebreide motieven in de bestreden beslissing aangaande de toegang tot de procedure voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië (zie o.m. punt 2.3.11).

2.3.16. Inzake de opvang in Kroatië wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat, hoewel er in 2023 een record aantal aanvragen om internationale bescherming werden gedaan in Kroatië, er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (AIDA p. 91-93).”*

Hierboven werd reeds gesteld dat uit het AIDA-rapport ook blijkt dat verzoekers tijdens het onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat, recht hebben op opvang.

Waar verzoeker op p. 27 van zijn verzoekschrift aanvoert dat hij *“melding maakte van het feit dat zij slecht behandeld werd door de Kroatische autoriteiten, ook op het vlak van opvang. Dat verzoekende partij melding maakte van het feit dat zij er opvang kreeg. Dat verzoekende partij geen aangepaste accommodatie kreeg”* wordt opgemerkt dat dit nergens blijkt uit verzoekers verklaringen, zodat hij dit niet op goede grond kan aanvoeren.

Verzoeker meent dat uit het schrijven van de Kroatische autoriteiten van 6 november 2024 blijkt dat dit enkel handelt over een “onderzoek” en dat dit document geen garantie biedt op toegang en opvang; In de bestreden beslissing wordt overwogen: *“Aan het akkoord dd. 06.11.2024 is een bericht van de Kroatische instanties toegevoegd. Daarin geven ze uitdrukkelijke garanties betreffende toegang tot de procedure en opvang. “The Ministry of Interior of the Republic of Croatia guarantees that examination of the application of international protection of the said person will take place in accordance with national legislation and obligations under EU and international laws.”*

Uit een lezing van dit stuk blijkt dat er sprake is van garanties van de Kroatische autoriteiten. De betrokken brief werd opgesteld door de Kroatische autoriteiten op 6 november 2024, vermeldt verzoekers naam en de Dublin III-Verordening, en werd die dag via Dublinet aan de verwerende partij overgemaakt. Deze brief vermeldt dat het onderzoek van het verzoek van verzoeker zal plaatsvinden in overeenstemming met de nationale wetgeving en de verplichtingen onder EU- en internationale wetgeving. Verzoekers stelling dat dit enkel het “onderzoek” betreft en dat dit niet zou meebrengen dat verzoeker opvang krijgt of toegang tot de procedure kan niet worden gevolgd, gelet op wat hierboven uiteengezet wordt.

2.3.17. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad aan dat de kritiek van verzoeker op de afwezigheid van kosteloze juridische bijstand tijdens de eerste bestuurlijke fase en de korte beroepstermijnen niet betekent dat de asielpcedure in Kroatië niet zou verlopen volgens de standaarden uit de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn) en dat er om die reden zou moeten worden afgezien van een overdracht aan Kroatië. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er een risico op refolement bestaat. Het gegeven dat advocaten in Kroatië soms niet betaald worden voor het indienen van een beroep bij de High Administrative Court, betekent niet dat verzoekers om internationale bescherming geen rechtsmiddelen zouden kunnen aanwenden tegen negatieve beslissingen in Kroatië.

2.3.18. Met betrekking tot de door verzoeker in zijn middel aangehaalde problematiek van de tolken in Kroatië, dient te worden aangestipt dat verzoeker als taal waarin hij gehoord wenste te worden het Kirundi aangaf, maar dat hij zelf tijdens het Dublininterview verklaarde het Frans machtig te zijn. Dat verzoeker deze taal genoegzaam beheerst om zich te kunnen uitdrukken, mag blijken uit zijn wens om zijn verzoek in België behandeld te zien onder meer omdat hij goed Frans begrijpt en uit zijn contacten via e-mail met de DVZ inzake een afspraak voor de kennisgeving van de bestreden beslissing. Verzoeker toont in elk geval niet aan dat de eventuele afwezigheid van een tolk Kirundi in Kroatië tot gevolg heeft dat zijn verzoek om internationale bescherming aldaar niet naar behoren zal worden behandeld.

2.3.19. In zijn tweede middel gaat verzoeker ook in op de problematiek van de pushbacks aan de Kroatische buitengrenzen. Hij wijst niet enkel op het AIDA-rapport, maar ook op berichtgeving van onderzoeksjournalisten *“Lighthouse Reports”* betreffende pushbacks aan de grens tussen Bosnië-Herzegovina en Kroatië. Verzoeker zelf maakte geen melding van push-backs aan de grens en de Raad wijst erop dat verzoeker als “Dublinterugkeerder” aan Kroatië zal worden overgedragen via de luchthaven van Franjo Tudman in Zagreb nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden en hij zich dus niet in een situatie bevindt van personen aan de buitengrenzen.

Verzoeker vermeldt in zijn middel ook een uitspraak van het EHRM betreffende Kroatië (EHRM 18 november 2018, M. H. e. a. t. Kroatië, nrs. 15670/18 en 43115/18), maar deze zaak heeft in de eerste plaats betrekking op het optreden van de Kroatische grenspolitie in het kader van zogeheten pushbacks aan de grens met Bosnië-Herzegovina en de vrijheidsberoving van minderjarigen vreemdelingen. In de bestreden beslissing wordt aangaande de pushbacks het volgende gesteld:

*“Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2023 een probleem binnen het Kroatische asielsysteem maar werd in de eerste helft van het jaar in mindere mate gerapporteerd dan de voorgaande jaren (AIDA p.27). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in*



een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te vrijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene wordt het gebruikte geweld niet concreet geduid en werden er geen concrete bewijzen aangebracht. We willen er in dit verband herhalen dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van 'push backs' en terughrijving. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties. (toegevoegd aan het administratief dossier) Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien hij dat zelf wenst. Er is in hoofd van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn."

Waar verzoeker uit het AIDA-rapport afleidt dat ook Dublin-terugkeerders met pushbacks zouden worden geconfronteerd en de rechtspraak in een aantal EU-lidstaten dienaangaande, kan wederom worden gewezen op de recente uitspraak van de Nederlandse Raad van State waarin wordt overwogen dat er geen concreet bewijs voorligt dat Dublin-terugkeerders met pushbacks te maken zouden krijgen en dat er met betrekking tot overdrachten aan Kroatië mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel (RvS (NL) 13 september 2023, ECLI:NL:RVS:2023:3411).

2.3.20. Verzoeker somt voorts allerhande problemen op die zich in Kroatië zouden voordoen, zoals terughrijvingen, geweldplegingen door de politie, problemen met tolken, opvang, juridische bijstand, screening van kwetsbaarheden, toegang tot gezondheidszorg en sociale voorzieningen en latent racisme, maar hij toont niet aan dat deze elementen een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen omdat er wegens blootstelling aan die omstandigheden sprake zou zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, die bijkens de rechtspraak neerkomt op een situatie van verregaande materiële deprivatie.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat waar verzoeker op p. 29 van zijn verzoekschrift aanvoert dat hij "het slachtoffer werd van bedreigingen, dat hij gedwongen werd documenten, die hij niet begreep, te ondertekenen zonder bijstand van een tolk", dient te worden vastgesteld dat deze verklaringen van verzoeker nergens blijken uit het administratief dossier.

2.3.21. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker toont ook niet aan dat er een schending plaatsvond van de artikelen 3.2 en/of 17 van de Dublin III-Verordening, noch van artikel 1 van de Uitvoeringsverordening 343/2003/EG of van de artikelen 9, 14 en/of 23.4 van de Eurodac-Verordening.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat hij niet op adequate wijze zou zijn gehoord. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke of juridische gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit zou zijn gekomen dat verzoeker dient te worden overgedragen aan de Kroatische autoriteiten. Er blijkt geen kennelijke beoordelingsfout, en er werd *prima facie* geen schending van het redelijkheidsbeginsel en/of een motiveringsgebrek aangetoond.

De drie door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.3.22. Nu verzoekers enig middel niet ernstig is, is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

### 3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

### Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET